

Маловічко С.О.

Запорізький національний університет

ІННОВАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРОМИСЛОВИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ

У статті розглядається роль державного управління в оптимізації та підтримці промислових підприємств України в умовах сучасних економічних та соціальних викликів. У період швидких технологічних змін, цифровізації та переходу до Індустрії 4.0, а також в умовах економічних криз і війни, ефективне управління та інноваційна підтримка промислових секторів набувають особливої важливості. Технологічні зміни, включаючи автоматизацію, роботизацію, штучний інтелект і великі дані, є ключовими факторами для підвищення конкурентоспроможності промислових підприємств. Державне управління має адаптуватися до нових умов, розробляючи інноваційні механізми, які забезпечать стійкість і розвиток у цей період нестабільності. Особливе значення має підтримка у впровадженні нових технологій, яка є критично важливою для післявоєнного відновлення економіки України. В статті також розглядаються проблеми, з якими стикаються українські підприємства: руйнування інфраструктури, логістичні перебої, дефіцит сировини, відтік кадрів і т.д. В умовах війни, порушення економічних і виробничих процесів призводить до значних викликів, що потребує швидкої та гнучкої адаптації з боку управлінських структур. Тому особлива увага приділяється важливості державної підтримки, розробці інноваційних механізмів і стратегій для підвищення стійкості і конкурентоспроможності підприємств. В роботі обговорюються результати впровадження інноваційних стратегій, важливість інвестицій у цифрові технології, а також роль державної промислової політики в стимулюванні інновацій та забезпеченні економічного зростання. У висновках підкреслюється необхідність комплексного підходу до державного управління промисловими підприємствами, включаючи систематичний моніторинг законодавчих змін, ефективну комунікацію з державними органами, розвиток інноваційної культури та стратегічне планування. Це допоможе забезпечити ефективну адаптацію до нових умов і підтримати економічний розвиток України в умовах глобальної нестабільності.

Ключові слова: державна політика, промислове підприємство, інновації, інвестиції, війна, цифровізація.

Постановка проблеми. В епоху інноваційної економіки, коли технологічні зміни стають ключовим чинником конкурентоспроможності, промислові підприємства потребують новітніх рішень для підвищення ефективності, оптимізації виробничих процесів та скорочення витрат. У цьому контексті роль держави у регулюванні та підтримці таких підприємств є вирішальною, особливо в умовах економічних криз або війни, як у випадку з Україною. Державне управління повинне адаптуватися до нових викликів, розробляючи інноваційні механізми, які сприятимуть стійкості та розвитку підприємств. Крім того, цифровізація та перехід до Індустрії 4.0 вимагають застосування нових підходів до управління, що дозволить ефективно інтегрувати такі технології, як автоматизація, роботизація, штучний інтелект і великі дані у виробничі процеси. Державна підтримка у цьому напрямі є важли-

вою для забезпечення адаптації підприємств до нових умов. Особливо це актуально для України, де післявоєнне відновлення економіки та промисловості залежить від впровадження інноваційних управлінських рішень. Воєнний стан створює безпрецедентні виклики для української промисловості: руйнування виробничих потужностей, логістичні перебої, дефіцит сировини та енергоресурсів, відтік кваліфікованих кадрів. Разом з тим, війна стимулює розвиток певних сегментів промисловості, зокрема оборонно-промислового комплексу, виробництва товарів подвійного призначення та товарів першої необхідності. Для успішної адаптації до нових умов українські підприємства потребують не лише державної підтримки, а й впровадження інноваційних рішень. Дослідження в цьому контексті може зосередитися на аналізі впливу війни на інноваційну діяльність підприємств, роз-

робці механізмів державної підтримки інновацій в умовах війни, дослідженні ролі стартапів та технологічних компаній, аналізі міжнародної допомоги та оцінці потенціалу індустріальних парків і кластерів. Нарешті, підвищення конкурентоспроможності українських підприємств на світовому ринку також залежить від здатності адаптуватися до змін міжнародних ринків за допомогою інноваційних механізмів управління, що дозволить успішно інтегрувати українську промисловість у глобальні ланцюги постачання та забезпечити її стійкий розвиток у майбутньому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематикою впровадження інноваційних моделей розвитку на промислових підприємствах та механізмами їхньої інноваційної активності докладно займалися як зарубіжні, так і вітчизняні науковці. Серед них можна виділити таких дослідників, як С. Гальєго-Гарсія, Д. Рен, М. Гротен, Т. Харченко, Г. Захарчин, А. Князевич, Л. Головкова та інших.

Для глибокого аналізу ролі та значення активізації інвестиційно-інноваційних процесів у діяльності промислових підприємств України особливого значення набувають праці таких вчених, як О. Алейніков, А. Андрюшко, І. Бланк, М. Герасимчук, Ж. Говоруха, С. Ковальчук, Л. Федулов, Ю. Шипуліна та інших. Їхні дослідження є цінним внеском у розуміння сучасних тенденцій та викликів, з якими стикаються українські підприємства у процесі інноваційного розвитку.

Постановка завдання. Метою статті є визначення та систематизація інноваційних механізмів державного управління промисловими підприємствами в контексті цифрової трансформації.

Виклад основного матеріалу. Останнє десятиліття розвитку української економіки відзначається значною турбулентністю, яка виникла через безперервне загострення та посилення різноманітних кризових явищ. Економічна система країни перебуває під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників, що суттєво ускладнюють її функціонування. Серед найбільш деструктивних подій, що спричинили суттєвий негативний вплив на національну економіку, слід виокремити пандемію COVID-19, яка розпочалася наприкінці 2019 року і тривала у 2020 році, та повномасштабну військову агресію з боку Російської Федерації, яка розпочалася у 2022 році та супроводжується активними бойовими діями на території України. Вплив цих чинників на економіку є надзвичайно комплексним і багатограним.

Пандемія COVID-19 призвела до серйозних обмежень у функціонуванні підприємств, зни-

ження обсягів виробництва, падіння споживчого попиту та значного скорочення міжнародної торгівлі. Зі свого боку, військова агресія Росії, окрім прямих руйнувань інфраструктури та втрати територій, зумовила глибокі соціально-економічні потрясіння: масову міграцію населення, руйнування підприємств і виробничих потужностей, втрату робочих місць та зниження доходів населення. Зазначені кризи створили безпрецедентний рівень невизначеності в операційному середовищі українських промислових підприємств.

В умовах постійної нестабільності керівництво підприємств змушене працювати з обмеженою інформацією та в умовах високого ризику, що суттєво ускладнює планування і стратегічне управління. Падіння рівня життя населення, дефіцит робочих місць, відтік висококваліфікованих кадрів, руйнування критично важливої інфраструктури, а також величезні економічні втрати – це лише частина тих проблем, з якими стикається Україна в сучасних умовах.

Ключовою особливістю управління промисловими підприємствами в умовах високої невизначеності є необхідність швидкого та ефективного ухвалення рішень в умовах неповної інформації та значної мінливості ринкових умов. Це передбачає, що менеджмент повинен бути максимально гнучким та адаптивним, використовуючи стратегії короткострокового планування та постійного перегляду рішень залежно від зміни ситуації. Додатковим викликом стає обмежений доступ до ресурсів, оскільки більшість із них спрямовані на забезпечення національної безпеки, обороноздатності та збереження територіальної цілісності в умовах війни [2].

Для подальшого аналізу необхідно уточнити поняття «державна політика». Державна політика – це цілеспрямована діяльність або навмисна бездіяльність державних органів, спрямована на вирішення конкретних проблем або комплексів взаємопов'язаних проблем суспільства.

Державна політика є важливим механізмом, який держава використовує для вирішення соціально-економічних проблем, забезпечення стабільності та гармонізації інтересів різних соціальних груп. Вона являє собою комплекс цілеспрямованих дій або свідомої бездіяльності, спрямованих на досягнення консенсусу, необхідного для підтримки соціальної рівноваги та стабільного розвитку країни. У контексті промислової політики, вона виконує критичну роль у стимулюванні інвестицій та розвитку ключових секторів економіки, які визначаються державою як стратегічно

важливі для забезпечення довгострокового економічного зростання. Наукові дослідження підтверджують, що промислова політика включає в себе комплекс заходів, націлених на підвищення інвестиційної привабливості, розвиток інфраструктури та модернізацію виробничих потужностей [1].

Інструменти промислової політики дозволяють державі здійснювати цілеспрямований вплив на розвиток економічної та організаційної структури промислових підприємств, забезпечуючи реалізацію національних інтересів. Це може включати стимулювання інновацій, розвиток технологій, підтримку національних виробників та залучення іноземних інвестицій. Одним із ключових аспектів промислової політики є адаптація до змінних умов глобальної економіки та забезпечення стійкості в умовах зовнішніх і внутрішніх криз.

З початком воєнних дій та введенням воєнного стану трансформація державної політики набула ще більшого значення для промислового сектору. В умовах воєнної агресії та порушення звичних економічних і виробничих процесів промислові підприємства стикаються з численними викликами, такими як руйнування інфраструктури, втрата виробничих потужностей, брак робочої сили, обмеження у доступі до ринків збуту та ресурсів. Держава, у свою чергу, повинна оперативнo адаптувати свою промислову політику до нових реалій, щоб забезпечити виживання та функціонування ключових галузей економіки. Для того, щоб промислові підприємства могли ефективно адаптуватися до нових умов, їм необхідно впроваджувати низку стратегічних механізмів.

Перш за все, важливим аспектом є систематичний моніторинг законодавчих та нормативно-правових змін у промисловій сфері. Це дає змогу підприємствам своєчасно отримувати інформацію про нові правила, закони та регулювання, що впливають на їхню діяльність. Наприклад, нові податкові пільги або зміни у вимогах до сертифікації продукції можуть мати безпосередній вплив на конкурентоспроможність підприємств. Другим механізмом є ефективна комунікація з державними органами є важливою умовою для забезпечення актуальності та своєчасності отриманої інформації. Промислові підприємства повинні підтримувати відкриті канали зв'язку з державними регуляторами, щоб отримувати оновлені дані щодо змін у промисловій політиці, нових програм підтримки або доступних державних ресурсів. Це дозволить підприємствам бути гнучкими у своїй реакції на політичні та економічні зміни.

Важливим аспектом є також співпраця з іншими суб'єктами господарювання та галузевими об'єднаннями. Така взаємодія сприяє обміну досвідом і знаннями, що дозволяє підприємствам колективно розробляти рішення для подолання загальних викликів. Галузеві асоціації та професійні об'єднання можуть забезпечувати платформу для спільного пошуку рішень, розробки нових стратегій та проведення спільних ініціатив. Підприємства також повинні проводити регулярний перегляд та оновлення стратегічних планів з урахуванням динаміки зовнішнього середовища. Це дозволяє їм швидко реагувати на зміни у ринкових умовах, вартісних ланцюгах та потребах споживачів. Гнучкість у плануванні та здатність швидко перебудовувати операційні процеси стають критичними факторами виживання в умовах війни. Крім того, важливою складовою є розробка систем аналізу ризиків та планування заходів реагування на них. В умовах високої невизначеності та нестабільності ризику для підприємств є значними, тому системи управління ризиками повинні передбачати широкий спектр сценаріїв, включаючи як економічні, так і соціальні та політичні фактори. Оцінка можливих загроз і підготовка планів дій дозволяють мінімізувати негативні наслідки кризи.

Нарешті, для підвищення ефективності та конкурентоспроможності підприємствам необхідно активно впроваджувати інновації у продукцію, послуги, технологічні процеси та організаційні структури. Інновації є ключовим елементом для забезпечення сталого розвитку, оскільки дозволяють підприємствам підвищувати продуктивність, знижувати витрати та адаптуватися до змін у попиті. Інноваційні рішення також сприяють залученню нових інвесторів і відкривають можливості для виходу на міжнародні ринки. Таким чином, трансформація державної та промислової політики в умовах війни є критично важливою для збереження економічної стійкості та функціонування промислового сектору. Впровадження вищезазначених заходів дозволить підприємствам адаптуватися до складних умов, зберігаючи конкурентоспроможність і підтримуючи економічний розвиток країни [7].

Обґрунтування напрямків та розробка стратегій розвитку вимагають комплексного аналізу перспективних тенденцій, можливих змін у ринковому середовищі та соціокультурній сфері, а також оцінки ефективності різних стратегічних альтернатив. У зв'язку з цим, важливим інструментом у процесі державного управління стає застосування форсайт-технологій. Форсайт,

поєднуючи елементи прогнозування та стратегічного планування, є дієвим механізмом для моделювання майбутнього розвитку суспільства [4].

Дослідження світового досвіду реалізації стратегій промислової політики показує наявність спільних рис, попри різні національні контексти. Основними складовими успішної промислової політики є визнання ринкової економіки як ключового двигуна розвитку, створення адаптивних промислових структур та державна підтримка секторів, що потребують додаткових стимулів. Головна мета державної промислової політики полягає у підвищенні конкурентоспроможності національної економіки. Сучасний світовий досвід пропонує широкий спектр інструментів промислової політики, які можуть бути адаптовані відповідно до специфічних умов тієї чи іншої країни. Прогнозно-аналітична діяльність держави відіграє ключову роль у формуванні поведінки суб'єктів господарювання. Водночас, для забезпечення ефективного прогнозування необхідно здійснювати ретроспективний аналіз еволюції державної політики у сфері управління підприємствами [6, с. 124].

Інвестиційно-інноваційна активність виступає вагомим чинником економічного зростання як на регіональному, так і на національному рівнях. Стимулювання інвестицій та інновацій є ключовим драйвером для структурних трансформацій у промисловому секторі та національній економіці загалом. Інвестиції та інновації тісно взаємопов'язані, оскільки разом створюють умови для економічних зрушень та оновлення. Для успішної постконфліктної відбудови та структурних змін в економіці України необхідно здійснити значні інвестиції у відновлення основних фондів, а також підвищити якість інноваційних процесів на всіх рівнях економічної системи. Цифрові технології мають значний потенціал для трансформації промислового сектору України. Їх впровадження може спричинити кардинальні зміни у структурі виробництва та його ефективності [9].

Цифрова трансформація промисловості сприяє підвищенню продуктивності, зниженню витрат і посиленню конкурентоспроможності українських підприємств на світовому ринку. Зокрема, активне впровадження систем управління підприємствами (ERP), аналітичних інструментів та платформ для автоматизації бізнес-процесів дає змогу компаніям оперативного адаптуватися до змін у ринковому середовищі та оптимізувати логістичні процеси. Реалізація інноваційної стратегії у промисловому секторі вимагає системного підходу, який охоплює всі аспекти виробничої

діяльності. Це включає вдосконалення механізмів управління інноваційним розвитком як на рівні окремого підприємства, так і на рівні цілої галузі.

Особливу увагу слід приділити технологічному новаторству, яке створює нові можливості для зростання інноваційного потенціалу. Стратегія економічного розвитку України повинна бути спрямована на розширення виробництва високотехнологічної продукції та зміцнення експортного потенціалу. Досягнення цих цілей можливе завдяки інтенсивному використанню науково-технічних досягнень та впровадженню інноваційних технологій. Зростаюча потреба в нових підходах до управління інноваційним розвитком промислових підприємств стимулює проведення наукових досліджень та розробку ефективних стратегій у цій сфері [3, с. 110].

Інновації відіграють вирішальну роль у підвищенні конкурентоспроможності промислових підприємств України в умовах глобалізації. Серед чинників, що визначають рівень інноваційної активності підприємств, можна виокремити наявність чіткої національної стратегії інноваційного розвитку, рівень фінансування наукових досліджень і розробок, ефективність системи захисту інтелектуальної власності, кваліфікацію науково-технічного персоналу та розвинену інноваційну інфраструктуру [11, с. 613–614].

Згідно з даними Global Innovation Index, Україна демонструє тенденцію до зниження позицій у сфері інноваційної діяльності. Якщо у 2021 році країна займала 47 місце серед 132 країн світу, то у 2023 році вона опустилася на 55 місце. Однією з причин цього є недостатній рівень фінансування науки та інновацій, який становить менше 1% від ВВП, що є значно нижчим порівняно з розвиненими країнами [8].

Серед основних бар'єрів для розвитку інноваційної діяльності в Україні можна виділити такі проблеми, як: обмежене фінансування наукових досліджень, нестача висококваліфікованих фахівців, слабка комерціалізація наукових досягнень, корупція та недостатній рівень розвитку інформаційно-комунікаційних технологій.

Для подолання цих викликів необхідні комплексні заходи, спрямовані на підвищення ефективності використання наявних ресурсів, залучення додаткових інвестицій, підвищення рівня освіти і кваліфікації кадрів, активізацію комерціалізації наукових розробок та створення сприятливого інноваційного середовища.

Модель GUV EI (Growth, Utility, Value, Efficiency, Innovation) є перспективним інстру-

ментом для комплексної оцінки рівня технологічної зрілості промислових підприємств, а також для визначення стратегій їхньої подальшої трансформації [12]. Вона базується на принципах Індустрії 4.0, що дозволяє системно оцінювати ефективність бізнес-процесів та виявляти потенційні напрями для вдосконалення. Використання моделі GUVET сприяє виявленню вузьких місць у виробничих ланцюгах та підвищує гнучкість підприємства, адаптуючи його до швидкозмінних умов ринку та технологічного розвитку.

Дослідження Харченка Т. зосереджено на розробці новаторського підходу до моделювання процесу впровадження інновацій на промислових підприємствах. Автор наголошує на важливості системного підходу, що поєднує використання сучасних управлінських інструментів та технологій, для ефективного управління інноваційними процесами. Запропонована модель спрямована на оптимізацію бізнес-процесів через інтеграцію інновацій та технологій, що, своєю чергою, підвищує загальну ефективність функціонування підприємств і сприяє їхньому довгостроковому розвитку [10].

Захарчин Г. запропонував концептуальну модель, яка акцентує увагу на зв'язку між інноваціями та організаційною культурою. Відповідно до цієї моделі, успішне впровадження інновацій неможливе без наявності інноваційної культури, що охоплює всі рівні організації. Формування такої культури є необхідною умовою для створення сприятливого середовища, в якому генеруються та реалізуються нові ідеї. Інноваційна культура сприяє підвищенню залученості працівників до інноваційних процесів і поліпшенню організаційної гнучкості [5].

Цифрові технології відіграють ключову роль у підвищенні конкурентоспроможності сучасних промислових підприємств. Такі технології, як Інтернет речей (IoT), штучний інтелект (AI), робототехніка, 3D друк та інші передові рішення, дозволяють радикально оптимізувати виробничі процеси, підвищувати якість продукції та знижувати операційні витрати. Впровадження таких технологій не тільки покращує операційну ефективність, але й відкриває нові ринкові можливості для підприємств.

Однак для успішного впровадження цифрових технологій необхідні значні інвестиції в людський капітал, модернізацію виробничої інфраструктури та розвиток цифрових навичок працівників. Таким чином, підвищення технологічної зрілості підприємств через інновації та цифрові рішення

вимагає системного підходу, що включає як організаційну, так і технічну модернізацію. Це передбачає не лише інвестиції у фізичну інфраструктуру, але й створення сприятливого середовища для інноваційного розвитку на всіх рівнях організації [11, с. 614–615].

Посилення цифрової трансформації економіки вимагає перегляду існуючих парадигм управління науково-інноваційними та виробничо-технологічними процесами. Для створення ефективної системи інноваційного управління в промисловому секторі необхідно розробити комплексний механізм, що включає державну промислову політику, механізми прийняття рішень щодо впровадження інновацій, а також механізми їх реалізації.

Перехід до постіндустріального суспільства та прискорення темпів науково-технічного прогресу зумовлюють нагальну потребу в пошуку нових підходів до управління промисловими підприємствами [3, с. 112].

Формування інноваційної культури та орієнтація на створення додаткової вартості є критично важливими для успішного функціонування підприємств у сучасних умовах. Наукові дослідження підтверджують високу ефективність функціональних систем управління, спрямованих на забезпечення інноваційного розвитку. Досвід розвинених країн показує, що активна державна політика, орієнтована на стимулювання науково-технологічних змін та збільшення інвестицій у дослідження, є важливим драйвером економічного зростання.

Висновки. Кризові явища, зокрема пандемія COVID-19 та повномасштабна агресія Російської Федерації проти України, створили безпрецедентні виклики для української економіки, зокрема для промислового сектора. Ці кризи призвели до значних руйнувань, економічних втрат та соціальних потрясінь, які вимагають від підприємств гнучкості, адаптивності та швидкого реагування на зміни зовнішнього середовища. В умовах високої невизначеності та постійних змін державна політика має критичне значення для підтримки промислового сектору. Ефективна промислова політика сприяє стимулюванню інвестицій, розвитку інновацій та підвищенню конкурентоспроможності національної економіки. Інновації, зокрема впровадження нових цифрових технологій, є рушійною силою розвитку промисловості. Вони дозволяють підвищити ефективність виробництва, знизити витрати та створити нові продукти і послуги. Формування інноваційної культури на підприємствах є необхідною умовою для успішного впровадження інновацій.

Це включає створення сприятливого середовища для генерації та реалізації нових ідей. Успішний розвиток промислового сектору потребує комплексного підходу, що охоплює економічні, соціальні, політичні та технологічні аспекти. Однак Україна стикається з численними викликами в сфері інноваційного розвитку, такими як недостатнє фінансування, дефіцит кваліфікованих кадрів, неефективна система комерціалізації наукових розробок та корупція. Незважаючи на ці труднощі, Україна має потенціал для розвитку інноваційної економіки. Це вимагає активізації державних зусиль, стимулювання інвестицій у наукові дослідження та розробки, розвитку люд-

ського капіталу та створення сприятливого інноваційного середовища. Таким чином, важливість інновацій та адаптивності для виживання та розвитку промислових підприємств в умовах глобалізації та кризи підкреслюється як основна умова їх успішної діяльності. Державна політика грає ключову роль у підтримці цих процесів. Після закінчення війни в Україні необхідно безпосередньо звернути увагу на зазначений аспект та значно підвищити ефективність державного управління інвестиційно-інноваційною діяльністю, а також стимулювати створення та реалізацію ефективних інноваційних проєктів для залучення широкого кола внутрішніх та іноземних інвесторів.

Список літератури:

1. Андріяш В. Державна політика: концептуальні аспекти визначення. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2013. № 9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2013_9_6. (дата звернення: 20.08.2024)
2. Єфіменко Л. Вплив інститутів влади на розвиток КСВ в умовах глобалізації. *Соціально-відповідальне суспільство: український та європейський контекст розвитку*: матеріали Всеукр. наук.-практ. конференції. Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного. Мелітополь: 2021. С. 296–298.
3. Задоя В., Чеботарьов О. Наукові підходи та ключові аспекти моделі впровадження інноваційних технологій в систему виробничого менеджменту промислових підприємств. *REVIEW OF TRANSPORT ECONOMICS AND MANAGEMENT*, 2024, № 10 (26). 2023. С. 109–116.
4. Квітка С. Форсайт як технологія проектування майбутнього: новітні механізми взаємодії публічної влади, бізнесу та громадянського суспільства. *Аспекти публічного управління*. 2016. Т. 4, № 8. С. 5–15.
5. Князевич А. Інноваційна інфраструктура України: міжнародна оцінка та тенденції розвитку. *Економіка та держава*, № 8. 2013. С. 9–12.
6. Маловічко С. Еволюція державної політики в управлінні промисловими підприємствами: історичний аспект. *Публічне управління і врядування в Україні*, Вип. 40, 2024, с. 124.
7. Нехай В., Колокольчикова І. Антикризове управління розвитком соціально-економічних систем у глобальному конкурентному середовищі. *Вісник економіки і фінансів*, № 20. 2022. С. 363–377.
8. Обсяг витрат на науку та інновації в Україні в 2020 році. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2021/ibd/vn_ric/vn_ric_u/vn_ric_1220_u.htm (дата звернення: 20.08.2024)
9. Радинський С., Колінець Л. Активізація інноваційно-інвестиційної діяльності промислових підприємств на сучасному етапі. *Соціально-економічні проблеми і держава*, Вип.2 (29). 2023. С. 102–110.
10. Харченко Т., Бондарук Ю. Інноваційні технології в управлінні бізнес-процесами підприємств. *Держава та регіони*, № 4 (109). 2019. С. 130–133
11. Чеботарьов О. Інноваційні зміни в системі виробничого менеджменту промислових підприємств в умовах цифровізації. *Progressive research in the modern world*. Proceedings of the 6th International scientific and practical conference. BoScience Publisher. Boston, USA. 2023. URL: <https://sci-conf.com.ua/vi-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-progressive-research-in-the-modern-world-2-4-03-2023-boston-ssha-arhiv/>. (дата звернення: 22.08.2024)
12. Gallego-García S., Groten M., & Halstrick J. Integration of Improvement Strategies and Industry 4.0 Technologies in a Dynamic Evaluation Model for Target-Oriented Optimization. *Applied Sciences*, № 12. 2022. 1530 p.
13. Krugman P., Obstfeld M. *International Economics: Theory and Policy*. New York: HarperCollins Publishers, 1991. 754 p.

Malovichko S.O. INNOVATIVE MECHANISMS OF STATE MANAGEMENT FOR INDUSTRIAL ENTERPRISES

The article examines the role of public administration in optimizing and supporting Ukrainian industrial enterprises in the context of current economic and social challenges. In a period of rapid technological change, digitalization and transition to Industry 4.0, as well as in times of economic crises and war, effective governance and innovative support for industrial sectors are of particular importance. Technological changes, including automation, robotization, artificial intelligence, and big data, are key factors for increasing the competitiveness of industrial enterprises. Public administration should adapt to the new environment by developing innovative mechanisms that will ensure sustainability and development in this period of instability. Of particular importance is the support for the introduction of new technologies, which is critical for the post-war economic recovery of Ukraine. The article also discusses the problems faced by Ukrainian enterprises: destruction of infrastructure, logistical disruptions, shortage of raw materials, outflow of personnel, etc. In a time of war, disruption of economic and production processes leads to significant challenges that require quick and flexible adaptation by management structures. Therefore, special attention is paid to the importance of state support, development of innovative mechanisms and strategies to increase the sustainability and competitiveness of enterprises. The research discusses the results of implementing innovation strategies, the importance of investing in digital technologies, and the role of state industrial policy in stimulating innovation and ensuring economic growth. The conclusions emphasize the need for an integrated approach to public administration of industrial enterprises, including systematic monitoring of legislative changes, effective communication with government agencies, development of an innovative culture, and strategic planning. This will help ensure effective adaptation to new conditions and support Ukraine's economic development in the face of global instability.

Key words: public policy, industrial enterprise, innovation, investment, war, digitalization.